

РЕШЕНИЕ

№ 372

гр. Кюстендил, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, XV-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калин К. Василев

при участието на секретаря **ИРЕНА АНДР. АЛЕКСАНДРОВА** като разгледа докладваното от Калин К. Василев Гражданско дело № 20231520101946 по описа за 2023 година

Подадена е искова молба с вх. №9156/2023 г. от „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД, ЕИК: 131134023, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Димитър Хаджикоцев“ 52-54, представлявано от изпълнителните директори на дружеството А. Ч. Д. и Н. Г. С., действащо чрез пълномощник юрк. Д. И., против А. С. М., с ЕГН: *****, с адрес: с. *****, общ. *****, обл. *****, с която се претендира сума в общ размер на 17 522, 75 лева, от които 15 197, 70 лева главница; договорна лихва за периода от 25.06.2022 г. до 06.12.2022 г. в размер на 2 047, 80 лева; обезщетение за забава върху просрочената главница за периода 25.06.2022 г. до 11.01.2023 г. в размер на 277, 25 лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на Заявлението по чл. 417 от ГПК до окончателното изплащане на задължението.

В исковата молба се твърди, че срещу ответника било образувано ч. гр. д. № 337/2023 г. на КРС, продължение на което е и настоящото исково производство.

Сочи се, че на 20.10.2021 г. "ТИ БИ АЙ БАНК" ЕАД сключва Договор за потребителски кредит № 7053169216 с ответника А. С. М., като ищецът предоставил сума в общ размер на 16 684, 29 лева. Ответникът-длъжник преустановил плащанията си по договора и допуснал просрочие при изплащането на три поредни дължими вноски с падежи 25.06.2022 г., 25.07.2022 г. и 25.08.2022 г., поради което му било изпратено от ищеца Уведомление за предсрочна изискуемост, с което процесният договор бил

обявен за предсрочно изискуем. От представената обратна разписка е видно, че уведомлението било получено лично от ответника на дата 06.12.2022 г., считано от която договорът се смятал за предсрочно изискуем. Към датата на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК, задължението на ответника било в размер на 17 522, 75 лева, от които: 15 197, 70 лева – главница; 2 047, 80 лева - договорна лихва, както и 277, 25 лева - обезщетение за забава.

Ето защо се поддържа искане да бъде постановено решение, по силата на което да бъде признато за установено спрямо А. С. М., с ЕГН: *****, с адрес: с. *****, общ. *****, обл. *****, че към него съществува изискуемо вземане на ищеца „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД, ЕИК: 131134023, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Димитър Хаджикоцев“ 52-54, представлявано от изпълнителните директори на дружеството А. Ч. Д. и Н.Г. С., действащо чрез пълномощник юрк. Д.И., в общ **размер на 17 522, 75 /седемнадесет хиляди, петстотин двадесет и два лева и седемдесет и пет ст./ лева**, от които 15 197,70 лева главница; договорна лихва за периода от 25.06.2022 г. до 06.12.2022 г. в размер на 2 047, 80 лева; обезщетение за забава върху просрочената главница за периода 25.06.2022 г. до 11.01.2023 г. в размер на 277, 25 лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на Заявлението по чл. 417 от ГПК до окончателното изплащане на задължението.

Претендират се и сторените съдебно-деловодни разноски в заповедното и настоящото производства.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът не е депозирал отговор на исковата молба.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, поддържа исковите претенции чрез нарочна молба, в нея се съдържа изявление за постановяване на решение при условията на чл. 238 от ГПК. Ответникът, редовно призован, не се явява, не изпраща представител, не е депозирал искане за разглеждане на делото в негово отсъствие.

Като разгледа книжата по делото съдът констатира, че искането за постановяване на неписъствено решение е основателно, доколкото са налице предпоставките на чл. 238, ал. 1 от ГПК - ответникът не е представил отговор в срок на исковата молба, не се явява в първо съдебно заседание, не е направил искане за разглеждане на делото в негово отсъствие, а с оглед заявеното искане от ищеца, не са налице процесуални пречки за постановяване на неписъствено решение по реда на чл. 239, ал. 1 от ГПК.

По допустимостта:

Съдът, в изпълнение на задълженията си да осъществи служебно самостоятелна преценка на специалните положителни процесуални предпоставки за допустимост на иска, с оглед задължителните указания по т. 10а от ТР № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. на ОСГТК констатира, че е налице издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч. гр. д. №1792/2022 г. на КРС именно за вземането,

предмет на настоящата искова молба. Срещу заповедта е подадено възражение, а в законоустановения едномесечен срок е предявен иск, респ. следва да се приеме, че е спазен срокът за предявяване на установителния иск.

При посочените съображения предявените искове се възприемат за допустими.

Съдът счита, че искът е вероятно основателен поради следното:

Налице е облигационна обвързаност между страните по силата на представения по делото Договор за потребителски кредит №7053216169 от 20.10.2021 г. между страните по спора. В чл. 9 от ЗПК е дадена легална дефиниция на договора за потребителски кредит, съгласно която той е договор въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, срещу задължение на длъжника - потребителя да заплати стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. Писмената форма е условие за неговата действителност - чл. 10, ал. 1 от ЗПК. Според чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 и т. 12 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1-9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен. Според чл. 11, т. 9 и т. 10 от ЗПК договорът трябва да съдържа лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент както и годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит. В настоящия договор за кредит, се съдържат всички изискуеми компоненти посочени по-горе като за пълнота ще се посочи, че шрифтът на договор отговаря на изискването да не е по-малък от 12 – чл. 5, ал. 4 от ЗПК, а размерите на ГПР и ГЛП са в допустимите от закона размери, Общите условия по договора съдържат подписи на всяка страница от не тях, както и на приложението. Поради всичко изложено настоящият съдебен състав намира, че липсват недействителни клаузи в процесния договор.

По искане на ищеца е назначена и приета по делото, като обективно и компетентно изготвена съдебно-счетоводна експертиза от в.л. С. Т.. В заключението на същата е прието дори, че някои от претендираните суми са действителност в по-голям размер от търсените от ищцовото дружество.

Извън посоченото, съдът не излага подробни мотиви по смисъла на чл. 236, ал. 2 от ГПК, съгласно разпоредбата на чл. 239 ал. 2 от ГПК, а настоящото решение се основава на наличието на предпоставките за постановяване на неприсъствено решение и съответното исковете ще бъдат уважени в цялост.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78 от ГПК, то на ищеца се следват разноси. С оглед на данните по делото ответникът ще бъде осъден да плати на ищцовото дружество следните суми: 989, 46 лв. – разноси в исковото производство, както и 539, 46 лв. – разноси в заповедното производство. Ищцовото дружество ще бъде осъдено по реда на чл. 77 от ГПК за сумата от 100 лв., доколкото въпреки указанията и предоставения срок в заседанието, проведено на 29.03.2024 г. тази страна не е довнесла сумата от 100 лв. за поисканата от него съдебно-счетоводна експертиза.

По обжалваемостта:

Настоящият съдебен акт, по аргумент от разпоредбата на чл. 239, ал. 4 от ГПК, не подлежи на обжалване.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено в правоотношенията между „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД, ЕИК: 131134023, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Димитър Хаджикоцев“ 52-54, представлявано от изпълнителните директори на дружеството А. Ч. Д. и Н. Г. С. и А. С. М., с ЕГН: *****, с адрес: с. *****, общ. *****, обл. *****, че М. има парични задължения към „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД, ЕИК: 131134023, в общ **размер на 17 522, 75 лв.** /седемнадесет хиляди петстотин двадесет и два лева и седемдесет и пет ст./, от които 15 197, 70 лева главница по Договор за потребителски кредит №7053216169 от 20.10.2021 г., договорна лихва за периода от 25.06.2022 г. до 06.12.2022 г. в размер на 2 047, 80 лева; обезщетение за забава върху просрочената главница за периода 25.06.2022 г. до 11.01.2023 г. в размер на 277, 25 лева, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на Заявлението по чл. 417 от ГПК – 25.01.2023 г., до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА А. С. М., с ЕГН: *****, с адрес: с. *****, общ. *****, обл. *****, **ДА ПЛАТИ НА** „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД, ЕИК: 131134023, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Димитър Хаджикоцев“ 52-54, представлявано от изпълнителните директори на дружеството А. Ч. Д. и Н. Г. С., **сума в размер на 989, 46 лв. /деветстотин осемдесет и девет лева и 46 ст./** – разноси в исковото производство, както и

539, 46 лв. /петстотин тридесет и девет лева и 46 ст./ – разноси в заповедното производство ч. гр. д. №337/2023 г. по описа на КРС.

ОСЪЖДА, на основание чл. 77 от ГПК, „ТИ БИ АЙ БАНК“ ЕАД, ЕИК:131134023, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Димитър Хаджикоцев“ 52-54, представлявано от изпълнителните директори на дружеството А. Ч. Д. и Н. Г. С., да плати по сметка на Районен съд – Кюстендил сума в размер на **100 лв. /сто лева/** - невнесен остатък от възнаграждение на вещо лице по поискана от тази страна съдебно-счетоводна експертиза.

Препис от решението да се връчи на страните *(по общите указания на чл. 7, ал. 2 ГПК)*.

Препис от решението да се изпрати на заповедния съд за сведение.

Решението НЕ ПОДЛЕЖИ на обжалване – арг. от разп. на чл. 239, ал. 4 ГПК.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____